

First Class, Last Love

เคลย์เอ็นน่า 雷思那 เขียน : เม่นน้อย แปล

Cookie

First Class, Last Love

เลอเอนน่า เซียน เม่นน้อย แปง

《只有你懂我的心》雷恩那 Lei En Na 著

Copyright © 2010 Treetype Publishing Company

Thai translation copyright © 2013 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0834-8

ภาพประกอบปก (supersweet and you)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมลล์ editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทที่ 1

ขณะนี้เครื่องบินกำลังบินฝ่าความมืดที่ระดับความสูงสามหมื่นฟุต ชั้นเมฆลอยอยู่ใต้ท้องเครื่อง นอกหน้าต่างมีเพียงผืนฟ้าดำสนิท เมื่อลิบนาที่ที่แล้วพระจันทร์ที่เกือบจะเต็มดวงยังอวดโฉมอยู่ที่หน้าต่าง ตอนนั้นชั้นเมฆสีดำเป็นประกายวิบวับราวกับถูกทาเนย ลำแสงสีน้ำเงินเข้มส่องทะลุชั้นเมฆสีดำสนิทและชั้นเมฆสีเงินของที่ตัดกันอย่างชัดเจน

ไฟลต์จากเมืองเกาะขนาดใหญ่ในทวีปเอเชียสู่เมืองตอนเหนือของยุโรปนี้เป็นไฟลต์แรกนับจากชั้นนี้ หวงได้เลื่อนชั้นเป็นเพอร์เซอร์*

ปีที่เธออายุสี่สิบสองและเรียนจบมหาวิทยาลัย เธอฝ่าด่านอรหันต์ในการสอบเข้า Global Happiness Airlines อย่างเลือดตาแทบกระเด็น จากนั้นก็เข้ารับการอบรมและเทรนบนเครื่องบินเป็นเวลาห้าเดือน โดยเริ่มจากการเป็นแอร์โฮสเตสมือใหม่ที่ไม่รู้อะไรเลย

Global Happiness Airlines เป็นบริษัทลูกของบริษัทอิตาลี ทรัพย์สินสายการบินคือ GH และด้วยความที่เป็นบริษัทต่างชาติ เงินเดือนเริ่มต้นและสวัสดิการจึงดีกว่าสายการบินประจำชาติ หลังบินครบสามปี

* เพอร์เซอร์ (purser) เป็นตำแหน่งหัวหน้าลูกเรือของแอร์โฮสเตส

6 First Class, Last Love

ชั้นนี้ก็ได้เลื่อนชั้นเป็นซีเนียร์

จากความรู้ที่สืบทอดกันมา พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินเมื่อทำงานครบสามปีมักจะพากันลาออก

แอร์โฮสเตสสาวได้วันที่เข้าทำงานรุ่นเดียวกับชั้นนี้ทั้งหมดสามสิบแปดคน พอถึงฤดูลาออกก็พากันแต่งงาน คลอดลูก หรือไม่ก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ เปลี่ยนสายงาน บางคนที่มีเงินเก็บและมีช่องทางก็ผันตัวเองไปเป็นเจ้าแม่ สุดท้ายแอร์โฮสเตสรุ่นเดียวกันที่มีทั้งหมดสามสิบแปดคนก็ลาออกไปกว่าครึ่ง

แต่ชั้นนี้ยังอยู่ เพราะนอกจากเงินเดือนพื้นฐานแล้ว เธอยังได้ค่าเบี่ยเลี้ยงเมื่อบินไปต่างประเทศและค่าชั่วโมงบิน ซึ่งถ้าชั่วโมงบินในแต่ละเดือนสูงกว่าชั่วโมงบินมาตรฐาน จำนวนชั่วโมงที่เกินมาจะมีการคิดให้เป็นสองเท่า บางครั้งหากขายสินค้าปลอดภาษีบนเครื่องบินได้เยอะ บริษัทก็จะให้โบนัสอีก อาศัยแค่ปริญญาสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ ไม่มีประสบการณ์การทำงานก็ได้เงินเดือนสูงขนาดนี้ จะให้ชั้นนี้ลาออกจากงานจึงไม่ง่าย เพราะถึงอย่างไรงานนี้ก็ทำให้เธอสามารถหาเงินส่งเสียน้องชายคนโตและน้องสาวฝาแฝดสองคนเรียนจนจบมหาวิทยาลัยได้ หลังจากพ่อและแม่เสียชีวิตไปในอุบัติเหตุทั้งคู่ หลายปีมานี้เธอยังแอบเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้เป็นทุนตั้งตัวสำหรับพวกน้องๆ ด้วย

นอกจากบุคลิกเรียบร้อยแล้ว ‘นิลลิลูกสาวคนโต’ ที่มีมาตั้งแต่เกิดทำให้เธอเคยชินกับการดูแลคนรอบข้าง เธอมีอีคิวสูงเป็นพิเศษ ทั้งมูมานะและอดสาหะ งานรับส่งแขกบนเครื่องบินจึงค่อนข้างเหมาะกับเธอ ในเมื่อทำได้ดีเธอจึงยิ่งไม่มีเหตุผลจะลาออก

ชั้นนี้คิดว่าเธอคงได้กลายเป็น ‘แอร์ฯ พันปี’ อย่างที่เขาวางกัน ฮีตอาซีฟให้บริการแบบนี้ไปทั้งชีวิตจนกว่าจะเกษียณ

หลังจากได้เลื่อนชั้นเป็นซีเนียร์แล้ว สามปีต่อมา GH ก็เปิดรับสมัครพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินชาวไต้หวันเป็นจำนวนมากเพื่อขยายเส้นทางบินระหว่างยุโรปกับเอเชีย เพอร์เซอรุ่นพี่ที่อยู่ทีมเดียวกันผลักดันให้ชั้นนี้

ได้เป็นเทรนเนอร์ของแอร์โฮสเตสรุ่นใหม่ด้วย เธอจึงมีหน้าที่เทรนแอร์โฮสเตสรุ่นใหม่เป็นประจำที่ได้วันหยุดร่วมกับรุ่นพี่แอร์โฮสเตสและสจ๊วตคนอื่นๆ

ปีนี้ชั่วโมงบินของเธออย่างเข้าปีที่เจ็ดแล้ว ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมาบริษัทเลื่อนตำแหน่งให้พนักงานส่วนหนึ่ง เธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

หลังเลื่อนตำแหน่ง แม้ชั้นนี้จะยังให้บริการอยู่บนเครื่องบินเหมือนเดิม แต่หน้าที่รับผิดชอบของเธอกลับต่างไปจากเดิมมาก ตลอดช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมาไฟล์ตของเธออยู่ในสถานะ 'On Job Training' เธอต้องเริ่มเรียนรู้ทุกอย่างใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยมีแอร์โฮสเตสและสจ๊วตที่เป็นเพอร์เซอรัประจำเคบินสอนงานให้

ทว่าวันนี้ในที่สุดเธอก็ได้เป็นเพอร์เซอรันำทีมลูกเรือบินไปยุโรปด้วยตัวเอง

ไฟล์ตช่วงแรกของคืนนี้ปกติดี อากาศบนเครื่องไหลเวียนอย่างสม่ำเสมอ เครื่องไม่ล่าช้ามากนัก สถานการณ์ในห้องผู้โดยสารก็ปกติดี มีเหตุขัดข้องเพียงสองสามเรื่องเท่านั้น

เรื่องแรก ระหว่างเสิร์ฟอาหาร ผู้โดยสารชั้นประหยัดสองคนแย่งห้องน้ำจรมีปากเสียงกัน แต่สถานการณ์ก็คลี่คลายแล้ว เรื่องที่สอง เคบินชั้นธุรกิจมีผู้โดยสารสัญชาติอเมริกันที่ตัวใหญ่กว่านักชู้ไม่ชาวญี่ปุ่นอย่างอาซาฮิชิโร เขาไม่พอใจที่ที่นั่งแคบไปและเข็มขัดนิรภัยคาดไม่ถึง ซึ่งแอร์โฮสเตสที่ดูแลเคบินนั้นได้จัดทำรายงานเรื่องนี้เรียบร้อยแล้ว และสำหรับชั้นเฟิร์สคลาสในวันนี้มี 'มิลเตอร์วีน' ผู้โดยสารชาวเดนมาร์กที่ขึ้นชื่อของ GH เป็นลูกค้า

มิลเตอร์วีนมีมุมปากตก รุจมุกเข็ดขื่น ดูเหมือนอายุราวๆ ห้าสิบ แต่คนยุโรปมักจะแก่เร็ว ดังนั้นไม่แน่ว่าอายุเขาอาจอ่อนกว่าหน้าก็ได้

มุมปากของหญิงสาวกระตุกขึ้นเล็กน้อยขณะไล่ดูข้อมูลผู้โดยสารที่ได้มาจากพนักงานต้อนรับภาคพื้นดิน ชื่อของมิลเตอร์วีนถูกวงด้วยปากกาสีแดงเข้มและมีตัวหนังสือ 'Caution' อยู่ด้านข้าง แถมนยังมีเครื่องหมาย

8 First Class, Last Love

'! ส่องขีดด้านหลังที่เขียนอย่างออกแรงจนกระดาษแทบขาด ดูท่าคนคนนี่คงจะก่อเรื่องไว้ตอนจองที่นั่งและโหลดสัมภาระไม่น้อยทีเดียว

หลังบอร์ดดิ้งแล้ว เขาก็ไม่ไว้หน้าบรรดาแอร์โฮสเตสเช่นกัน

กับคนประเภทนี้ ชั้นนี้ก็มีประสบการณ์ที่สั่งสมไว้ไม่น้อย เธอผ่านการฝึกฝนมาเยอะจนจิตใจมีความแข็งแกร่ง ไม่กลัวการถูกทำร้าย ในเมื่อรับเงินมาแล้วก็ต้องช่วยขจัดหายนะ งานทุกอย่างล้วนมีความท้าทายโดยเฉพาะงานบริการอย่างเธอ เพื่อเงินเดือนที่แสนดึงดูด เธอยินดีบริการเต็มที่ เธอจะพยายามทำตามความต้องการของผู้โดยสารให้มากที่สุด トラブルที่ข้อเรียกร้องนั้นยังอยู่ในขอบเขตที่รับได้ ขอเพียงอย่ามากเกินไป ทนได้ก็ทน

สายตาของเธอกวาดมอง ไปยังที่นั่งผู้โดยสารชั้นเฟิร์สคลาสต่อไป

บนฝั่งที่นั่งมีนามสกุลของผู้โดยสารระบุไว้เพื่อให้พนักงานต้อนรับสามารถให้บริการแบบรายบุคคลได้อย่างสะดวก ชั้นนี้ตั้งใจมองฝั่งที่นั่งในมือ ในที่สุดสายตาก็หยุดลงที่นามสกุลแปลกประหลาดบนฝั่งที่นั่งฝั่งขวาด้านหลังสุด

'Mr. Afulen'

มิสเตอร์อัฟเลน เขาเป็นผู้โดยสารชั้นประหยัดที่ถูกอัฟเกรดขึ้นมา ผู้โดยสารอื่นที่ได้อัฟเกรดเหมือนเขามีคู่สามีภรรยาสูงอายุนรูปร่างลำเตี้ย เด็กชายและเด็กหญิงอายุประมาณสิบเอ็ดสิบสองขวบ ทั้งห้าคนล้วนได้อัฟเกรดมาอยู่ชั้นเฟิร์สคลาส

คู่สามีภรรยากับเด็กสองคนใช้นามสกุลเดียวกัน แสดงว่าน่าจะเป็นครอบครัวเดียวกัน อีกทั้งยังมีผิวสีเหลืองค่อนข้างน้ำตาล ตาชั้นเดียว ดวงตาเรียวยาว ดูออกชัดเจนว่าเป็นชาวเอเชีย เมื่อกี้เธอเช็คข้อมูลดูแล้ว หลังจากเครื่องลงจอดที่กรุงโคเปนเฮเกน พวกเขาทั้งห้ายังต้องเปลี่ยนเครื่องโดยมีจุดหมายสุดท้ายที่เกาะกรีนแลนด์

เกาะกรีนแลนด์เขียวนะ!

ดูจากหน้าตาแล้ว มีความเป็นไปได้สูงว่าคู่สามีภรรยาและเด็กๆ จะเป็นชาวอินูอิตหรือที่เรียกง่าย ๆ ว่าชาวเอสกิโม

ส่วนมิลสเตอร์อัฟสันคนนี้มีผมดำ ผิวสีแทน ดูออกว่าเป็นชาวเอเชีย แต่รูปร่างของเขาค่อนข้างสูง และผิวสีน้ำตาลของเขาดูไม่เหมือนเป็นสีผิวที่แท้จริง แต่น่าจะเกิดจากการทำกิจกรรมกลางแจ้งเป็นเวลานานมากกว่า และเขาเป็นลูกครึ่ง แต่เป็นลูกครึ่งอะไรนี่สิที่ยังพันธงไม่ได้

ชั้นนี้จึงขนานนามสกุลของเขาที่ต่างจากคู่สามีภรรยาและเด็กสองคน พลางพยายามคาดเดาความสัมพันธ์ของทั้งห้า สมองพลันปรากฏใบหน้าของเขา

ความจริงเธอสังเกตเห็นเขาตั้งแต่ตอนบอร์ดดิ้งแล้ว

ตอนนั้นเธอนำแอร์โฮสเตสสองคนขึ้นต้อนรับผู้โดยสารอยู่ตรงทางเข้าเครื่องบิน เขาเดินอยู่ด้านหลังนักธุรกิจที่สวมชุดสูท รูปร่างสูงโปร่ง โตเต๋นนั้นยังไม่เท่าไร แต่พอเขาเดินเข้ามาใกล้ เธอถึงเห็นการแต่งกายของเขาอย่างชัดเจน

แจ็กเก็ตหนังเก่าๆ กางเกงหนังเก่าๆ เข็มขัดหนังเก่าๆ บุตหนังเก่าๆ เสื้อยืดผ้าฝ้ายลายสก็อตสีเข้มตัวในเปิดออกเล็กน้อย เผยให้เห็นผิวเนื้อสีทองแดงตรงแผงอกที่แน่นเปรี้ยะ

หนังบนตัวเขามีสีเข้มจางไม่เท่ากัน ไม่มีความวาววามแม้แต่นิดเดียว ดูออกว่าเป็นของเก่าที่มีประวัติในตัวไม่น้อยแต่ยังคงได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี ของบางอย่างมีค่าก็ตรงความเก่าแก่ของมันนี่ละ เขาดูเหมาะกับการแต่งกายแบบนี้มาก ดิบเถื่อน ดั้งเดิม ติดดินแบบไม่ได้ตั้งใจ แค่แต่งไปตามใจชอบก็ได้สไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง เขาเป็นว่าแท้สุดๆ ในสายตาเธอ

พอถึงช่วงเวลาว่างก่อนเสิร์ฟอาหาร เธอก็ไปทักทายกับลูกคาวีไอพีทั้งสิบสองคนในฐานะเพอร์เซอร์ของไฟล์ต์ คู่สามีภรรยากับเด็กอีกสองคนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษง่ายๆ เพียงไม่กี่คำ และสื่อสารกับเธอโดยใช้ภาษามือ และรอยยิ้มเป็นส่วนใหญ่ ส่วนมิลสเตอร์อัฟสันกลับนิ่งเฉย ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

ใบหน้าของชั้นนี้แต่งแต้มรอยยิ้มแบบมีอะชีฟ เธอพูดกับเขาด้วยสำเนียงอ่อนหวานที่ฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

10 First Class, Last Love

"สวัสดิ์คะมิสเตอร์อัฟลิน ขอต้อนรับสู่เที่ยวบิน GH950 ฉันชื่อ ชั้นนี่ เป็นเพอร์เซอร์เซอร์ของไฟลต์นี้คะ" เธอชี้ไปที่ป้ายชื่อบนนอกซ้าย "อีกเดี๋ยว เราจะบริการอาหารและเครื่องดื่ม ราชอาณาจักรอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในกระเป๋า ด้านหน้าที่นั่งนะคะ คุณลองศึกษาดูก่อนได้ หากต้องการอะไรเพิ่มเติม สามารถแจ้งพวกเราได้ที่ที่นั่งคะ"

มิสเตอร์อัฟลินไม่ตอบอะไร เขาเอาแต่จ้องเธอนิ่ง ปล่อยให้เธอพูด บทอยู่คนเดียว

เธอไม่รู้ตัวตัวเองก็จ้องตอบเขาเหมือนกันหรือเปล่า หลายวินาที ที่เดียวที่เธอรู้สึกว่างเปล่าไปหมด

ตาชั้นเดียวและดวงตาเรียวขาวแบบชาวเอเชียของเขาดูลึกล้ำดำมืด แทบจะไม่เห็นตาขาว ขนตาวาวและหนวดตบั้งแววตา เธอสูดหายใจเข้า รู้สึกเย็นวาบที่สันหลังและสมอง แต่ในอกกลับร้อนรุ่ม...เธอรู้สึกเหมือน กำลังถูกไฟช็อต

"ฮืม"

เมื่อเธอสลัดความวังเวียงออกไปได้และตั้งท่าจะใช้ภาษาใบ้กับเขา เขาถึงได้ขานรับมาหนึ่งคำให้เธอรู้ว่าเขาเข้าใจแล้ว ก่อนจะเบือนหน้ามอง ออกไปนอกหน้าต่าง

ตินะ...ยังนับว่าเขาสามารถ

ชั้นนี้หน้าร้อนผ่าว ในใจแอบหัวเราะตัวเอง บินมาตั้งหกปีไม่ง่ายเลย ที่เธอจะรู้สึกเหมือนถูกไฟช็อต

แต่มีความรู้สึกก็เรื่องหนึ่ง เก็บไว้ชื่นชมเองในใจก็พอ

เมื่อก่อนรุ่นพี่ที่เทรนเธอเคยบอกว่าช่วงเวลาตอนสาว ๆ มีค่า ต้อง รู้จักตักตวงความสุขเมื่อโอกาสมาถึง โดยเฉพาะคนที่ทำงานบนเครื่องบิน อย่างพวกเธอที่รับแขกมาส่งแขกไป หากมีโอกาสต้องรีบคว้า เจอผู้ชาย รูปหล่อหุ่นดีให้คว้ามามันเป็นคู่แข่งเล่น ถ้ากระเป๋าหนักหน่อยให้เป็นพ่อบุญทุ่ม ก็ได้ แต่คนที่จะปล่อยให้หลุดมือไปไม่ได้เป็นอันขาดคือคนที่จะมาเป็น เนื้อคู่ ขอแค่ทำให้เจอ แค่นั้นเดี๋ยวก็พอ เท่านั้นที่ถือว่าคุ้มแล้ว

คิดถึงคดีของรุ่นพี่คนนั้นแล้ว รอยยิ้มตรงมุมปากของชั้นนี่ยิ่งกดลึก ดวงตาปรากฏแววครุ่นคิด

ตักดวงความสุขเมื่อโอกาสมาถึงกับ...เนื้อคู่ชั้นหรือ

ขณะอยู่ในวงค์ความคิด มือก็ขยับไปเปิดผ้า màn เองก่อนจะแอบมอง ออกไปข้างนอก

เนื่องจากการบินตอนกลางคืน หลังเสิร์ฟอาหารและขายสินค้า ปลอดภัยเสร็จแล้ว แสงไฟในเคบินทั้งหมดจะถูกหรี่ลง ผู้โดยสารที่ต้องการอ่านหนังสือสามารถใช้ไฟดวงเล็กประจำที่นั่งของตัวเองได้ แต่ช่วงเวลานี้ผู้โดยสารส่วนใหญ่จะนอนเสียมากกว่า พนักงานต้อนรับก็เริ่มผลัดกันพักผ่อน

ชั้นนี่หลบอยู่ในห้องเตรียมอาหาร ตอนนี้เธอก็ทำงานเอกสารในมือไปแล้วและกำลังแอบมองความเป็นไปในเคบินผ่านรอยแยกของผ้า màn ด้านนอกมืดสลัว หญิงสาวกะพริบตาเพื่อปรับสภาพสายตา ก่อนจะสอดสาย สายตาไปมา แล้วสายตาก็เบนไปทางด้านซ้ายโดยไม่รู้ตัว

อ๋อ! มีความเคลื่อนไหว

มีสเตอร์อัฟลินไม่อยู่ที่ที่นั่ง เขากำลังหันหลังให้เธอ เเงอร่างสูงใหญ่ อยู่เหนือที่นั่งของคุณสามีภรรยาสูงอายุ เขาก็มตัวลงเล็กน้อย

การกระทำของเขาถูกที่นั่งด้านหน้าบดบัง แต่แม้จะมองไม่เห็น เธอก็เดาได้ว่าเขากำลังห่มผ้าให้สองตายาย เขาคงเห็นสองตายายหลับไปแล้วจึงลุกขึ้นมาตรวจดู เพราะกลัวว่าอุปกรณ์บนเครื่องจะเซ็นเกินไปจนทำให้คนแก่เป็นหวัด

จากมุมที่เธอนั่งอยู่ ไหล่ของเขากว้างมาก แผ่นหลังที่ไร้อัฒกัปกปิดปรากฏเป็นรูปสามเหลี่ยมกลับหัว เส้นผมตรงยาวที่เขารวบไว้ส่ายไปมาอยู่บนแผ่นหลัง จากการคาดเดา เธอคิดว่าผมของเขาน่าจะยาวกว่าเธอเสียอีก และไม่แน่ว่าอาจจะนุ่มสลวยกว่าเธอด้วยซ้ำ เหมาะกับการถ่ายโฆษณาแชมพูสุดๆ

อ๋อ!

12 First Class, Last Love

ทันใดเธอก็สะดุ้งเฮือก ใบหน้าเซงักค้าง

เขาหันหลังกลับมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยราวกับมีดาหลัง คราวนี้แย่งลิ
เขาอยู่ที่แจ๊จ เธออยู่ที่ลิบ ห่างกันเพียงระยะสั้นๆ ดวงตาคมกริบของเขา
มองมาขังเธอนิ่งทว่าแม่นำ

ถึงอย่างไรเธอก็ผ่านการเทรนมมาแล้วนะ!

พอถูกจับได้คาหนังคาเขา ชั้นนี้ก็อิงไปสามวินาที การกระทำต่อมา
ของเธอเป็นไปตามคำสั่งจากจิตใต้สำนึก เธอเดินออกมาพร้อมระบายยิ้ม
น้อยๆ ดวงตาหริ่งลง มุมปากยกขึ้นอย่างมีออซิป แถมเธอยังค้อมศีรษะ
ให้เขาอีก

หนึ่ง สอง สาม...นับในใจเสร็จเธอก็อนุญาตให้ตัวเองปล่อยผ้ามา
ลงอย่างสง่างาม

หลังหลบเข้ามาในห้องเตรียมอาหารอีกครั้ง หญิงสาวพ่นลมหายใจ
ออกมาแรงๆ มือทั้งสองประคองพวงแก้มที่ร้อนฉ่า

ช่วยด้วย...พะ...ไฟช็อตอีกแล้ว!

สายตาเมื่อกี้ของเขาน่ากลัวกว่าไฟฟ้าสถิตที่แผ่ตัวอยู่ทั่วเครื่องบิน
เสียอีก จู่ๆ มันก็ช็อตเธอเปรี้ยะอย่างไม่ให้ทันตั้งตัว ทำให้เธอรู้สึกเหมือน
มีไฟแลบแปลบปลาบ ขาหนีบไปตั้งแต่หัวจรดเท้าครั้งแล้วครั้งเล่า

"พีซันนี่ ฉันกลับมาแล้วค่ะ ลูซี่ฝากรายงานว่าสถานการณ์ด้านหลัง
ยังปกติดี"

ราเชลที่หัวโหม่งบินเพียงครบสามปีและเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นซีเนียร์
วันนี้รับผิดชอบชั้นเฟิร์สต์คลาส เมื่อกี้พอทำงานในชั้นเฟิร์สต์คลาสเสร็จ
เธอก็เซ็นรถเข็นเพื่อนำอาหารแอร์โฮสเตสกว่าสิบชุดไปส่งที่ห้องเตรียม
อาหารต่างๆ ให้เพื่อนๆ ได้ผลัดกันกินข้าวเต็มพลัง

แต่แล้วพอดวงตากลมโตหันมองด้านข้าง คิ้วเธอก็เลิกสูง

"พีซันนี่ พี่หนาวมากเธอ ขนลุกเป็นหนังไก่เขียว"

ชั้นนี้อิงไปก่อนจะหัวเราะออกมา มือทั้งสองข้างถูต้นแขนชั้นลงและ
ล้มผัสได้ถึงตุ่มนูนของรูขุมขน

"ตอนทำงานต้องเดินไปเดินมากก็ไม่รู้สึกหนาว แต่พอหยุดก็ชักจะหนาวแล้วสิ" เธอผลักกองเอกสารที่ต้องกรอกให้เสร็จก่อนเครื่องแลนดิงไปไว้ด้านหนึ่ง ก่อนจะเปิดตู้เพื่อหยิบเสื้อขนอกมาสวมพลาซายิ้ม "ด้านหลังไม่มีอะไรก็ดีแล้ว ไม่มีเรื่องก็คือเรื่องดี เต็มพอดอดีผ้ากันเปื้อนตอนพักอย่าลืมสวมเสื้ออีกตัวด้วย อย่าปล่อยให้ตัวเองเป็นหวัดล่ะ"

แม้หัวใจจะยังเต้นรัว ความร้อนบนใบหน้าก็ยังไม่ลดลง แต่อย่างน้อยสติก็กลับมาแล้ว

ราเซลยื่นตัวตรง ทำท่าเป็นงานเป็นการ "รับทราบค่ะ หัวหน้า" พุดจบก็ฉีกยิ้ม

ความสามัคคีสำคัญมากสำหรับอาชีพแอร์โฮสเตส วันนี้ได้ทีมดี มีหัวหน้าที่ตุน่าทีม ทริปนี้ก็ประสบความสำเร็จไปกว่าครึ่งแล้ว ราเซลรู้สึก ว่าตัวเองโชคดีจริงๆ ที่ถูกจัดให้อยู่ในทีมใหม่ของชั้นนี้หลังจากบริษัททำการปรับเปลี่ยนทีมพนักงานต้อนรับที่ประจำที่ได้หวั่น

"พี่ชั้นนี่ พี่เป็นคนดีจัง ไม่ขี้วีนเลย หน้าก็หวาน ยิ้มก็หวาน มีไหวพริบ มีอารมณ์ขัน ไม่เหมือนเพอร์เซอรคนก่อนของฉันสักนิด!"

ชั้นนี่ขำอยู่ในใจ "พี่ก็วีนเป็นเหมือนกันนะ ทั้งดูทั้งโหดเลยด้วย"
ให้มันจริงเถอะ!

ราเซลกลอกตาไปมาด้วยท่าที่สงสัยในคำพูดนั้น
ดิง!

เสียงกริ่งจากตู้โดยสารดังขึ้นอย่างชัดเจน ไฟเซอร์วิสในห้องเตรียมอาหารพลันสว่างขึ้น

ราเซลหันหลังเตรียมออกไปดู แต่ชั้นนี้เรียกเอาไว้

"พี่ไปเอง เธอนั่งกินข้าวอยู่ที่นี่แหละ"

"แล้วพี่ชั้นนี่ล่ะ"

"พี่ยังไม่หิว เธอกินก่อนเถอะ" หญิงสาวพุดพลาซาลีกผ้ามา่านก่อน จะโผล่หน้าออกไป หวังจะดูว่าผู้โดยสารคนไหนกดกริ่ง

พอได้เห็นลมหายใจก็ติดขัด หัวใจเต้นรัวอย่างไม่มีสาเหตุ ไฟเหนือ

14 First Class, Last Love

ที่นั่งของมิสเตอร์อัฟลินสว่างขึ้น เป็นการเรียกเธอไปหาเขาแบบไม่ต้องออกเสียง

ชั้นนี้ขึ้นนี้อยู่ประมาณสามวินาที จากนั้นค่อยสุดหายใจเข้าลึกๆ และพ่นออก ก่อนจะก้าวเท้าออกจากห้องเตรียมอาหาร

เคบินยังคงมืดสลัวเหมือนเดิม และไม่รู้เพราะเหตุนี้หรือเปล่าสายตาที่เขาจ้องมาถึงได้ดูคาดคั้นเป็นพิเศษ เขาจ้องเธอแน่นิ่งไม่กะพริบ

แปลกคน...

เธอคิดในใจ แต่พอเดินมาถึงข้างที่นั่ง ใบหน้าเธอก็ปรากฏรอยยิ้มเป็นมิตรแบบมืออาชีพ

"ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ช่วยเหลือคะ" เธอโค้งตัวลงเล็กน้อยและช่วยเขาปิดไฟเซอร์วิส

ไม่มีสัญญาณตอบรับ

แล้วจะเอาอย่างไรต่อ

ชั้นนี้สะกดความสงสัยและลบตาเขา ควบคุมความประหม่าพลาถกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"มิสเตอร์อัฟลิน มีอะไรให้ฉันช่วยไหมคะ"

หรือจะเป็นเพราะ 'การถ้ามอง' ของเธอทำให้เขาไม่พอใจ เขาถึงได้ตั้งใจเรียกเธอมาสอบสวน

...ยังคงไม่มีสัญญาณตอบรับ

ชั้นนี้ประมวลความคิดอย่างรวดเร็ว เธอเริ่มปากพลาถคิดจะถามต่อ แต่เขากลับขยับหัวคว่ำกับเป็นความผิดที่เธอมารบกวนเขา

"ไม่มี" สีหน้าเขาเหมือนรำคาญ รวกับต้องตอบอย่างเสียมิได้

ได้ยืนดั่งนั้นดวงตาของหญิงสาวก็เบิกกว้าง คิ้วเรียวเล็กขึ้นเล็กน้อย

"ผมไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น" น้ำเสียงของชายหนุ่มเย็นชา

"..."

นี่กวนประสาทกันใช่ไหม!

เดิมที่เขาไม่อยากใส่ใจเสียงนั้น

คุณว่าเธอเป็นไงบ้าง ชอบเธอไหม เธอเป็นผู้หญิงที่ดีมากเลยนะ แต่
ชื่อย้ายไปหน่อย ลองจีบเธอดูสิ

ทันทีที่บอร์ดดิ่งและเดินเข้าสู่ตัวเครื่อง หูเขาก็ไม่ได้พบกับความสงบ
อีก

ลองดูเถอะ นะ พุดอะไรบ้างสิ พุดหน่อย ทำไมไม่ตอบล่ะ นี่ ทำไม
คุณถึงไร้มารยาทแบบนี้!

หลังอายุครบสิบห้า 'ความสามารถในการควบคุมจิต' ของเขาก็พัฒนา
ขึ้นมาก หลังผ่านการฝึกฝนอย่างยาวนาน ขอเพียงใจนิ่ง ตั้งจิตให้แน่วแน่
เขาจะสามารถปิดการรับรู้ของจิต ไม่ได้ยิน ไม่เห็น ไม่รู้สึก ตัดขาดตัวเอง
จากทุกสิ่งได้อย่างสิ้นเชิง ทำเหมือนตัวเองเป็นคนธรรมดาจนแทบจะหลอก
ตัวเองได้

เสียงอ่อนหวานของผู้หญิงตามรบกวนเขาอย่างไม่เลิกราเหมือนเช่น
ตอนนี้ เขาอยากทำเป็นไม่ได้ยิน แต่เธอลืมมองอุบายเขาออก พุดใส่
เขาจอตๆ ไม่ยอมหยุด เขาอดแปลกใจไม่ได้ว่าเธอโผล่มาจากไหน

ร่างกายของเขาไม่เหมือนใคร แถมยังมีวิธีปิดใจ แต่อีกฝ่ายกลับเข้า
ถึงเขาได้ แสดงให้เห็นว่าวิญญาณตนนี้บริสุทธิ์พอสมควร แถมยังมีกลิ่นอาย
ของการบำเพ็ญตนด้วย

เขาคงอยู่ชั่วโลกเหนือมานานเกินไป สถานที่ล้าหลังแบบนั้นทำให้เขา
ปลดปล่อยร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณให้สื่อสารกับธรรมชาติได้อย่าง
เต็มที่ หิ้งป่าไม้ หิมะ ภูเขา สรรพสัตว์ เขาไม่เคยถูกรบกวนจึงไม่ต้อง
ป้องกันตัว เขามีความสุขอยู่ในโลกของตัวเองมานานเกินไป นานจนลืม
ไปแล้วว่าโลกภายนอกวุ่นวายขนาดไหน พอใกล้บ้านหน่อยจึงลืมหลวิธีการ
ป้องกันตัวไปเสียหมด สุดท้ายถึงกับถูกวิญญาณตนหนึ่งตามรังควาน

"ลูเออร์ ดูสิ กดปุ่มนี้แล้วเก้าอี้จะเอนได้ เหมือนเตียงเล็กๆ เลข"

เด็กชายมีสีหน้าสงสัยใคร่รู้ พวงแก้มทั้งสองแดงเรื่อขณะเล่นปุ่มสาม
ปุ่มที่ฝังอยู่บนที่เท้าแขน

16 First Class, Last Love

เขามองไปยังพี่น้องสองคนที่นั่งอยู่ด้านขวามือโดยมีทางเดินคั่นที่นั่งของทั้งคู่ติดกัน ตรงกลางมีที่เท้าแขนกว้างเกือบเท่าโต๊ะน้ำชาเล็กๆ กั้นกลาง เด็กชายกระแทกตัวลงบนเก้าอี้หนึ่งอย่างดีสองครั้ง ท่าทางตื่นเต้นดีใจนั้นทำให้มุมปากของชายหนุ่มแถมยิ้มบางๆ เด็กหญิงก็มีสีหน้าเบิกบาน ดวงตาดำขลับเบิกกว้าง มีน้อยลูบคลำตรงโน้นที่ตรงนี้ที่อย่างเบามือราวกับกลัวของจะเสีย

คิกๆ ที่แท้คุณชื่อลูเธอร์ เด็กสองคนนั้นดูสนิทกับคุณจัง คุณชอบเด็กเหรอ ว้าว! ดูดีๆ พี่น้องคุณก็น่ารักไม่หยอก ถูกชะตาฉันจริงๆ

พอพูดถึงเด็ก เขาก็เขินหลังวาบ สมองได้ยินเสียงคำรามต่ำๆ ของตัวเอง

อย่ายุ่งกับเด็ก!

เขาล้มผัสได้ว่าวิญญาณตนนั้นหลบหายไปครู่หนึ่ง แต่ไม่กี่วินาทีให้หลังก็หน้าด้านกลับมาส่งเสียงรบกวนเขาอีก

ฉันแค่อยากแนะนำผู้หญิงให้ ได้เจอถือว่าสิวาสนา ทำไม่ต้องดูกันด้วย อีกอย่าง ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเอาแต่แอบมองคุณ จ้างให้ฉันก็ไม่อยากจะยุ่งหรอก! คุณจะจับเธอไหม

เลิกพูดกับฉันได้แล้ว ไปให้พ้น!

เขาตะโกนไล่อยู่ในหัว

มาแล้วๆ เธอกำลังมาหาคุณแล้ว นี่! คุณผู้ชาย มองเธอสิ แล้วคุยกับเธอด้วย!

วิญญาณตนนั้นยังคงไม่กลัวเขาเลยแม้แต่น้อย

เขาคြာ်านจะสนใจ ขณะคิดจะหลับตาปิดใจตัวเอง กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกลาเวนเดอร์ก็ลอยมาปะทะจมูก ร่างอันอ่อนแอของหญิงสาวมาอยู่หน้าที่นั่งเขาแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นพลาจจ้องดวงหน้าเล็กอยู่อย่างนั้น

ใบหน้าเธอเล็กจริงๆ ผมขาวถูกรวบขึ้นเป็นมวย มีปอยผมหน้าม้าระลงมาเล็กน้อย ดวงหน้าเล็กอย่างนั้นแค่ฝ่ามือเดียวของเขาคงปิดมิด เธอแต่งหน้าบางๆ เขากับฤดูร้อน เครื่องหน้าจิ้มลิ้มท่วงดงาม พวงแก้มสีเรื่อ

กับรอยยิ้มมุมปากทำให้เธอดูเป็นมิตร แวดตาของเธอมีชีวิตชีวา มีพลังชีวิต และเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก ตัวเธอเหมือนแหล่งรวมของหลายสิ่งที่น่าสนใจ

เธอรบบายยิ้มน้อยๆ เผยให้เห็นฟันขาวสะอาด

"สวีตตี้คะมีสเตอร์อ์ฟลัน ขอต้อนรับสู่เที่ยวบิน GH950 ฉันทชื่อชั้นนี้ เป็นเพอร์เซอร์ของไฟลต์นี้คะ"

เธอเข้าไปที่ป้ายชื่อบนอกซ้ำของตัวเอง เขาเหลือบมองอย่างไม่สนใจ บนป้ายชื่อเล็กๆ มีชื่อภาษาอังกฤษว่า 'ชั้นนี้'

ห้องฟ้าปลอดโปร่ง อากาศบริสุทธิ์ สะอาด กระจ่างใส

เขาไม่รู้ว่าทำไมสมองถึงได้รู้สึกเช่นนี้เมื่อถูกเธอมองด้วยรอยยิ้ม จู่ๆ เขาก็รู้สึกถึงเงาของตัวเองเหลือเกิน เขารู้สึกอึดอัดในอก ลำคอตีบตัน มีพลังที่มองไม่เห็นกำลังจุดรั้งวิญญาณของเขาให้ตั้งลง เขาไม่ได้เป็นอย่างนี้มานานแล้ว เขาคิดว่าอาการแบบนี้หายไปแล้วด้วยซ้ำ และต่อให้ถึงจะไม่หายขาด แต่มันก็ถูกควบคุมไว้ในเบื้องลึกของจิตใจ แล้วจู่ๆ มันจะออกมาแสดงฤทธิ์ได้อย่างไร

เขารู้สึกมือเท้าหนักอึ้ง กระแสเลือดเหมือนจับตัวแข็งจนไม่สามารถไหลเวียนได้ ความคิดก็หยุดนิ่งเช่นกัน

"อืม" เขาบ่นหน้าอย่างยากลำบากก่อนจะบังคับตัวเองให้ส่งเสียงขานรับ

สีหน้าเธอฉายแววแปลกใจเล็กน้อย แต่แล้วก็กลับเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว

เขาเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่อยากสนใจเธออีก

ช่วงเวลาเสิร์ฟอาหารผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพอร์เซอร์อย่างเธอแคร์รับผิดชอบแนะนำไวน์แก่ผู้โดยสาร เขาไม่ได้สั่งไวน์จึงไม่มีบทสนทนา与她อีก

ไม่มีอะไรแล้ว แม้แต่วิญญาณตนนั้นก็ถูกเขากันไว้นอกการรับรู้

สงบจิต หยุดคิด ชยับไม่ได้ก็ไม่ต้องชยับ คิดไม่ออกก็ไม่ต้องคิด

18 First Class, Last Love

ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น เขายังเป็นเขา เป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง การพบกัน
โดยบังเอิญบนเครื่องบินเป็นแค่เรื่องที่ผ่านมาในชีวิต ไม่มีอะไร...

คึก...

ดิ่ง!

เสียงหัวเราะทะเล้นทำให้เส้นประสาทในตัวเขาเกร็งแน่น มือทั้งสอง
ข้างกำหัด เขารู้แน่ๆว่าเกิดเรื่องแล้ว แต่ยังไม่ทันตั้งรับไฟเซอร์วิสเหนือ
ศีรษะก็สว่างขึ้น

ให้ตายสิ! วิญญาณนั่นปั่นหัวเขา

ทำไมต้องเป็นฉัน เขาถามอย่างโมโห สีหน้าเหมือนเพิ่งกลิ่นดินระเบิด
หลายกิโลกรัมลงไป

โอ๊ยๆ ที่รักคะ ก็เพราะประสาทสัมผัสที่หกนะสิ สัมผัสที่หกของผู้หญิง
แม่นยำมาก ฉันว่าคุณทำได้ คุณก็ต้องทำได้สิ อ๊ยๆ

หลังปล่อยเสียงหัวเราะอย่างไม่รับผิดชอบ เสียงนั้นก็ค่อยๆ จางหายไป
วิญญาณตนนั้นก็ด้วย ไม่รู้ไปหลบอยู่ที่ไหน

เขายังคิดจะต่อ แต่หญิงสาวที่ถูกไฟเซอร์วิสเรียกกำลังเดินตรง
มาหาเขา

เธอก้มตัวลงกดปิดไฟ พาให้กลิ่นลาเวนเดอร์อ่อนๆ ลอยมาปะทะ
จมูก เขาหายใจถี่ขึ้นและพบว่าอุณหภูมิของตัวเองสูงขึ้น มันทำให้เขาอารมณ์
เสีย สีหน้าจึงแย่งยิ่งกว่าเก่า

เธอเอ่ยปากถามว่าเขาต้องการให้ช่วยเหลืออะไร

ไปให้พ้น! เขาไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น อย่าเข้ามาใกล้คนอย่างเขา

เขาพยายามข่มกลิ่นโทสะอย่างยากลำบากก่อนจะปฏิเสธความ
ช่วยเหลือจากเธอเสียงแข็ง

หลังจากที่เขาปฏิเสธไปว่าไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น เธอยังไม่เดินกลับไป
ยังคงรออยู่ที่เดิม ไม่ต้องสบตาเขาก็ได้ว่าเธอรังรู้ลึกประหลาดใจ
ไม่น้อย

"...ขอน้ำเปล่าแก้วหนึ่ง"

ช่างเถอะ อธิบายไม่ได้ แต่อย่างน้อยเขาก็เขียนไปได้ละ อีกอย่าง จะโทษก็ต้องโทษต้นเหตุ คนที่หาเรื่องเขาคือวิญญาณที่ไม่รู้ไหลลงมาจากไหน ต่างหาก เขาไม่ควรพาลคนอื่น

"รบกวนด้วยนะครับ" เขาเสริมอีกประโยค

ท่าที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วของมิสเตอร์อัฟลันทำให้ชั้นนี้อดขมวดคิ้วไม่ได้ ความสงสัยแผ่ไปทั่วหัวใจ

ปกติผู้โดยสารที่ได้รับการอัฟเกรดจะมีความสุข ใบหน้าเบิกบานและตื่นเต้นกับบริการแบบเฟิร์สคลาสจนต้องขอลองแทบทุกอย่าง แต่เขากลับไม่เหมือนคนที่ตื่นเต้นดีใจแม้แต่น้อย เขานั่งนิ่งอยู่ด้านหลัง ไม่จำเป็นก็ไม่เอ่ยปาก ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึก แต่กลับดูแลเอาใจใส่สองตาชายและเด็กชายหญิงเป็นอย่างดี

ก่อนที่ไฟในเคบินจะถูกหรี่ลง เธอเห็นเด็กน้อยอึ้งมให้เขาสองสามครั้ง และพูดกับเขาไม่หยุดด้วยภาษาที่เธอฟังไม่เข้าใจ บางครั้งเขาพยักหน้ารับ บางครั้งตอบเสียงค่อย บางครั้งกระตุกมุมปากเผยรอยอึ้งมอ่อนโยนให้

ความจริงเขาคงเป็นคนอบอุ่น แค่นี้ก็สลับแปลกไปหน่อย...

ใบหน้ายังคงร้อนผ่าว หน่ออ่อนลุกชัน ชั้นนี้ยังสามารถรักษาสีหน้าท่าทางเป็นมิตรไว้ได้อย่างดี เธอพยักหน้าอึ้งมรับ มีน้ำเสียงเท่านั้นที่แทบพรวดพิดปกติ

"ได้ค่ะ ฉันจะรีบเอามาให้ค่ะ"

ขณะจะเดินออกไป สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นดวงตาสีข้างที่ลุกสว่างราวกับดวงดาวกะพริบอยู่ในเคบินที่มีดสลัว

ที่แท้เด็ก ๆ ยังไม่หลับ แกรมยังจ้องเธอกับเขาราวกับกำลังดูละครฉากเด็ด

ชั้นนี้ยิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะได้สติ เธอตัดสินใจนั่งของ ๆ เพื่อให้สายตาวงอยู่ในระดับเดียวกับเด็ก ๆ และใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ บวกกับภาษามือถามด้วยรอยอึ้งม

20 First Class, Last Love

"หิวน้ำไหมคะ จะดื่มอะไรไหม เาน้ำเปล่า ไค้ก นม หรือน้ำผลไม้ดี?"

เด็กทั้งสองฟังรู้เรื่อง แต่ไม่ตอบในทันที ตาสองคู่มองไปยังชายหนุ่ม โดยไม่ได้นัดหมาย ทำให้ชั้นนี้ต่อมมองตามไม่ได้

อกซ้ายของลูเธอร์บีบตัวแน่น

สายตาของผู้หญิงที่มีชื่อเสียงเหมือนแสงแดดกับสายตาของเด็กๆ เหมือนการขอความเห็น แถมยังดูไร้เดียงสาจนทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกไฟช็อต...ต้องเป็นเพราะวิญญาณนั้นแน่ๆ ฟังอีกฝ่ายพูดเพื่อใจแล้วเขาก็เลยสนใจเธอโดยไม่รู้ตัว

เป็นแบบนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่!

ทว่าเรื่องที่นายอินดี้ก็คืออีกไม่กี่ชั่วโมงต่อจากนี้ เมื่อไฟลต์นี้สิ้นสุดลง ผู้หญิงคนนั้นก็จะไม่เกี่ยวข้องกับเขาอีก ไม่ว่าจะอย่างไรคงไม่มีโอกาสเจอกันอีกแน่ ดังนั้นเขาหนีไปก่อนแล้วกัน

"อยากดื่มอะไรก็บอกเขาไป" เขาตอบค่อยๆ ด้วยภาษาอินูอิต ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์

เด็กๆ ดึงสายตากลับมามองชั้นนี้อีกครั้ง

"ผมเอาไค้ก" น้องชายฉีกยิ้มจนเห็นลักยิ้มชัดเจน

พี่สาวมีท่าทีประหม่า พูดเสียงค่อยว่า "หนูเอา...น้ำแอปเปิ้ล"

เมื่อก็เธอลงดื่มแล้ว อร่อยมากเลย!

"ได้ค๊ะ จะเอามาให้เดี๋ยวนี้อเลย!"

ชั้นนี้พักหน้าอย่างกระฉับกระฉ่างก่อนจะลุกเดินไปยังห้องเตรียมอาหาร

หลังถามความต้องการของผู้โดยสารแล้ว ราเชลอยากจะมาช่วย แต่กลับถูกเธอซึ่งเป็นหัวหน้าไล่กลับไปกินข้าวที่เก้าอี้เล็กๆ ในมุมตามเดิม เธอรีบจัดเตรียมเครื่องดื่มทั้งสามแก้วและใช้ภาดเล็กยกไปเสิร์ฟให้ชายหนุ่ม เด็กชาย และเด็กหญิง

"ขอบคุณครับ/ค่ะ"

เด็กสองคนเอ่ยอย่างมีมารยาท ส่วนชายหนุ่มเพียงพยักหน้าเบาๆ สายตาแทบไม่เอียงมองสบเธอ ดูเหมือนเขาจะอยากให้เธอรีบไปให้พ้นไปให้ไกล อข่ามาคือเขาอีก

ว่าแต่...เออกลายเป็นคนน่ารำคาญแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ชั้นนี้สงสัยเหลือเกิน

ความจริงเธอสามารถหันหลังกลับอย่างสง่างาม แล้วเลือกว่าจะใช้เวลาวางกินข้าวหรือกรอกเอกสารที่ค้างไว้ให้เรียบบร้อย หรือไม่อาจจะเดินไปดูด้านหลัง หาเพื่อนเม้าท์ ไม่ใช่ยืนที่อยู่อยุตครั้งนี้และน้ำลายหกต่อหน้าผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ สุขุม แถมยังเต็มไปด้วกลิ่นอายแปลกประหลาดคนนี่

เดี๋ยวก่อน! พระเจ้า

เมื่อกี้เธอคิดอะไรนะ นะ...น้ำลายหก...เธอใช้คำนี้จริงๆ เหรอ!

ราวกับอยากให้เธอเผชิญหน้ากับความจริง เลี้ยวหน้าด้านข้างของเขา ปรากฏอยู่ตรงหน้า ลำคอของเธอตีบตัน น้ำลายถูกขับออกมามากกว่าปกติ เพื่อไม่ให้เกิดภาวะน้ำลายท่วมปาก เธอจึงต้องกลืนๆ น้ำลายเอือกลงไปให้หมด

โธ้ย! เธอถูกรุ่นพี่สอนจนเสียคนแล้ว แค่มีอะไรนิดเดี๋ยวมองก็คิดเพื่อเจ้อไม่หยุด

เธอไม่ค่อยได้เจอสถานการณ์แบบนี้เลย ต้องบอกว่านี่เป็นครั้งแรก บินมาอย่างเข้าปีที่เจ็ดแล้ว ไม่ใช่ว่าเธอไม่เคยเจอหนุ่มหล่อบนเครื่องบิน โดยเฉพาะไฟลต์ไปอิตาลีหรือสเปน ทั้งไฟลต์มีแต่หนุ่มยุโรปใต้ที่จุมูกโด่ง ตาคม ผมดำ อธิษาศัยดี แถมขี้เล่น แต่ลางเนื้อชอบลางยา เธอจริงจังกับทั้งเรื่องงานและเรื่องความรักจนกลายเป็นผู้หญิงหัวโบราณ จึงรับไม่ได้กับการแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งเต็มที่ของชาวตะวันตก ทว่าเขาก็คือเป็นคนแรก ที่ตรงสเป็กเธอ แม้แต่ท่าทีเฉยชาจนแทบจะเย็นชาของเขาก็ยังถูกใจเธอ

นอกจากนี้ความเย็นชา ลึกลับ และแปลกประหลาดของเขายังทำให้เธอยังรู้สึกสงสัยใคร่รู้ ที่แท้เธอชอบผู้ชาย 'ไร้อารมณ์' หรือนี้ ถ้ารุ่นพี่

ยังอยู่จะบอกให้เธอทำอย่างไรนะ

"ไว้ตีมน้ำเสร็จ ไปดูกับตันขับเครื่องบินในห้องนักบินไหมคะ"

เมื่อนึกถึงเธอจึงถามเด็กทั้งสอง ใจหนึ่งอยากเห็นสีหน้าตื่นตื่นยินดีของเด็กๆ อีกใจ... อืม เอาเถอะ ความจริงเธอยังไม่อยากจะละลายหายไปจากผู้ชายที่ทำให้ร่างกายเธอผลิตน้ำลายออกมามากกว่าปกติคนนี่

เด็กทั้งสองฟังไม่รู้เรื่อง สายตาจึงเบนไปยังลูเธอร์อีกครั้ง ชั้นนี้จึงอดหันไปมองเขาไม่ได้

"ช่วยฉันแปลหน่อยได้ไหมคะ"

ชายหนุ่มแม้มริมฝีปากเหมือนจะ... ไม่ค่อยพอใจ เขาคงรำคาญที่เธอคอยเข้าซี่ แต่สุดท้ายเขาก็พูดกับเด็กๆ ด้วยภาษาที่เธอไม่เข้าใจ

พอพูดจบเด็กทั้งสองก็เบิกตาโต เด็กชายรีบพยักหน้าแรงๆ หากไม่เพราะในเคบินมีตสนิทและมีคนนอนพักผ่อน เด็กชายอาจจะลุกขึ้นตะโกนและกระโดดโลดเต้นอย่างดีอกดีใจ

ชั้นนี้อืมพลงลูปตีระเต้ๆ เธอเหลือบมองไปด้านข้าง พบว่าเขามองเธออยู่ แหวตาปรากรอุยครุ่นคิด

"มาด้วยกันไหมคะ" เธอกะพริบตา ถามเสียงนุ่มนวล

ลูเธอร์ขมวดคิ้ว ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกวุ่นวายและทำที่เชิญชวนอย่างมีมารยาทนั้นแฝงแววทำทนายในตัว แถมยังให้ความรู้สึกเหมือนเธอจะ 'พินันกับเขาและทุ้มสุดตัว' แล้วเธอจะพินันอะไรละ มีเรื่องอะไรที่ทำให้เธอต้องรวบรวมความกล้าในการทุ้มสุดตัวแบบนี้

Cookie

ทั้งที่เป็นครั้งแรกที่ฉันนี้ได้รับมอบหมาย

ให้รับผิดชอบผู้โดยสารชั้นเฟิร์สคลาส

แต่กลับกลายเป็นว่าฉันคือ

เที่ยวบินระหว่างประเทศ

เที่ยวสุดท้ายของเธอ

ก่อนที่เธอจะถูกเตะส่งไปทำงาน

ที่บริษัทขนส่งสินค้าเล็กๆ

ณ เกาะกรีนแลนด์ ดินแดนอันหนาวเหน็บ

แต่แม้ว่าเธอจะเป็น

'โรคกลัวหนาวขั้นรุนแรง'

ชีวิตความเป็นอยู่ใหม่ก็ไม่สะดวกสบายนัก

ในความโชคร้ายก็ยังมีความโชคดีอยู่บ้าง

ไม่สิ! มีมากที่สุดๆ ไปเลยต่างหาก

เพราะสวรรค์ได้พาให้เธอ

ได้กลับมาพบเขา...

ผู้ชายที่ทำให้เธอเกือบน้ำลายจะหก

ตั้งแต่แวบแรกที่เห็นอีกครั้ง ฮีๆ

เที่ยวบิน

ชั้นเฟิร์สคลาส

แรกสุด

กลับพาให้ไป

พบรักครั้งสุดท้าย

ของหัวใจสองดวง

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

นวนิยายรัก

ISBN 978-616-06-0834-8

9

786160 608348

ราคา 139 บาท